

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1719. usque ad annum 1720

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1782

VD18 13322648

§. 24. Silentium utrique parti circa præsentem controversiam ab ipsomet Galliarum Rege impositum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67659)

Sæc. XVIII. hanc Cardinali Regias literas tradidit
A. C. 1719. vi quarum hi in exilium trudebantur
 eadem quoque poena Regentis ma-
 dato Picotus Equillius Ebrouicenfis Ca-
 nonicus, Albiensis Sacellanus, Can-
 nici Cathedralis Aquenfis & Arelaten-
 fis Ecclefiæ, Bituricenfes Canonici
 Margueritus Aquenfis Sacerdos plu-
 resque alii plecebantur, suspectisque
 sacræ vestes pro peragendo Missæ sa-
 crificio denegabantur.

§. XXIV.

*Silentium utrique parti circa præsen-
 tem controversiam ab ipsomet Gal-
 liarum Rege impositum.*

*Dorfan.
 Journal
 t. I. p. 460.
 Lafiteau
 l. c. p. 157.*

Sub idem tempus non modo Biffy-
 Cardinalis & Tolosanus Archie-
 scopus refractarios suæ Diæcesis Ec-
 clefiasticos Canonica severitate ple-
 bant, sed etiam Aquenfis & Arelaten-
 fis Archiepiscopi quibusdam Canoni-
 cis, qui a Constitutione appellarunt
 utpotè excommunicatis in Cæna Do-
 mini Sacram Synaxin distribuere re-
 nuebant; quibus etiam sicut & Tolonien-
 sis & Massiliensis Ecclefiæ Canonici
 ipsemet Regni Regens per Regias lite-
 ras interdixit, ne præfata die usque
 ad feriam secundam Paschatis Divino
 Officio in Ecclesia Cathedrali interesse
 præ-

præsumerent: Andegavensis quoque Sæc. XVIII. A. C. 1719.
 Episcopus vehementer querebatur, quod Quesnelitæ suæ Diæcesis Parochos ad appellandum oblata ingenti pecuniarum vi sollicitassent. Denique Joannes Josephus Languet Sueffionensis Episcopus Monita ad suæ Diæcesis Confessarios typis imprimi jussit, in quibus appellationem ad Concilium inter casus reservatos reposuit, necnon epistolam suam ad Engolismensem Episcopum datam in ejus Diæcesi distribui jussit, unacum sua Instructione Pastoralis: Appellantes veriti, ne Episcoporum potissimi exemplum Sueffionensis sequerentur, nullum non movebant lapidem, ut ejus monita infami proscriptionis stigmate notari impetrarent: Deluper querebatur Episcopus data ad Regni Regentem epistola, in qua Sacerdotali libertate Parliamentis suas exprobrabat violentias & graviora exponebat mala ex imposito silentio oritura: Nec tamen propterea quiescere ejus Æmuli: denuntiant hæc Episcopi scripta apud Procuratorem & ambos Advocatos Generales, qui tamen surdas aures, clausumque os tenebant, haud ignari, quod Serenissimus Regens Episcoporum mandata contra Appellationes edita, atque a se edi permessa a Parliamentis impeti, ægerrime ferret.

Hist. Eccles. Tom. LXX. P Ergo

Sæc. XVIII. Ergo ipsum quoque Regem iterum ite-
A. C. 1719. rumque sollicitant, suisque importunis
 precibus eo adigunt, ut tandem de
 Episcopalis mandati Articulo VI. de
 Appellationibus ad casus reservatos re-
 jectis deliberationem institui permitte-
 ret. Ast Blancmenillus, qui pro Officii
 sui ratione hoc negotium die decima
 sexta Maij proponebat, Sueffionensis
 Episcopi pietatem, Zelum, & scientiam
 amplissimis commendabat elogiis, ejus-
 que mandatum contra Appellantes jam
 antea editum omnino his monitis con-
 sonum esse ajebat: alii specialiter circa
 sextum mandati articulum, ut quivis
 suam mentem explicaret, petebant, Bra-
 gelonius ergo ceteris prior affirma-
 bat, in rebus Ecclesiasticis proin in
 statuendis casibus reservatis cuilibet Epi-
 scopo curam suæ Diæcesis esse relin-
 quendam, hacque super re mandata
 & præcepta, prout bonum videbitur
 edere, eisdem integrum esse: ipsemet
 etiam Præses Cochetus censuit Sueffio-
 nensis monita fundari in ejus mandato
 si ergo hoc nulli vitio esset obnoxium,
 nec ejus monita supprimi posse. Pauci
 ipsum Sueffionensis mandatum, mo-
 nita, & præcipue ejus literas ad En-
 golismensem esse prælegendas edice-
 bant. Igitur Regni Regens de horum
 sententia certior factus, cum dignissima
 huic

huic Præfuli ab appellantis non nisi **Sæc. XVIII.**
 molestiam creari cerneret, hujus rei ju- **A. C. 1719.**
 diciū suspendi præcepit, nihilominus
 Parisiense Parliamentum hæc Episcopi
 scripta die septima Junii, & die nona
 Augusti ejusdem epistolam ad Regni
 Regentem suppressit, eamque lacerari
 & publice a carnifice comburi jussit, &
 sub pœna rebellibus statuta vetuit, ne
 illa diffeminaretur: ast Regens hanc
 sententiam executioni dari prohibuit,
 & Episcopus veritati testimonium red-
 diturus, edita declaratione professus
 est, se hanc epistolam composuisse, ty-
 pisque mandasse, eo fine, ut religioni
 & Episcopatus juribus satisfaceret, de
 cetero autem Parlamenta potestatem
 non habere, ut impediunt Episcopos,
 ne ea, quæ ad tuendam fidem in sua
 conscientia fore necessaria judicaverint,
 palam proferant, minus vero laicis Ma-
 gistratibus in quocunque casu etiam
 ob crimen læsæ Majestatis contra Epi-
 scopos judicii acta instruendi facultatem
 competere, uti declaratum esset edicto
 die 26. Augusti Anno 1657. promulgato,
 eadem etiam die declaratum, ac Par-
 lamentis vetitum, de Episcoporum causis
 cognoscere, & si secus fecerint, om-
 nia eorum acta, sententias & decreta
 nulla & irrita fore statutum. Hanc
 declarationem Episcopus proprio chi-
 rographo

P. 2 rogra-

Sæc. XVIII. rographo signatam die decima quinta
A. C. 1719. Augusti anno hujus sæculi decimo nono
 in Abbatia Long-Pontiana promulgavit. Nihilominus hujus Episcopi hostes eidem diem esse dicendam censebant, Novionus tamen Regius Minister Regni Regentem eo induxit, ut hanc violentiam Parlamento interdicere ne novum inter Episcopos & Parliamentum bellum conflagraretur. Unde quamvis Parisiensis Senatus die sextæ Septembris edictum contra hunc Episcopum conceperit, nulla tamen appellantium opportunitate Regens adduci poterat, ut illud sua auctoritate & chirographo firmaret. Suasit insuper Blancmenilus, ut ad terminandas hæc contentiones Rex severum promulgaret edictum, vi cujus de tota Constitutionis causa omnibus & singulis imponeretur silentium. Placuit consilium præprimis Ludovico Regi qui quantocius ejusmodi declarationem concipiendi negotium Generali Procuratori dedit, obstitit tamen Argensonius Regii sigilli custos, asserens, quod Episcopos, ne in rebus religionem concernentibus ore & calamo mentem suam promant, præpedire, Regis potestatem excederet (*). Procurator etiam

(*) Ejusmodi silentii legem seu typum
 Constantis Imperator Episcopis tam duas in
 Christo

Generalis, priusquam petita declarationi manum admoveret, sextum articulum, Episcopi mandatum, ejusque epistolam a Parlamento discuti petiit. Insuperhabita horum oppositione Regni Moderator die decima nona Maij Pro-

Sæc. XVIII.
A. C. 1719.

P 3 cura-

Christo voluntates negantibus quam propugnantis imposuit: ast Concilii Lateranensis Patres Sessione IV. Anno 648. hæc opposuere: *Relectus typus bonum quidem intentum habere dignoscitur, dissonantem autem virtutem intentui continet. Bonum est namque procul dubio, & omnibus timentibus Deum desiderabile, cohibere dissensiones, & altercationes pro causa fidei, sed non est utile & bonum, cum malo destruere bonum, id est, cum hæreticis orthodoxorum Patrum verba & dogmata: quoniam hoc potius exurit, non enim mitigat merito controversiarum statum: nullo videlicet patiente denegare tum impietate hæretica venerabile Verbum fidei. Postea ad Imperatorem conversi ajebant: Nullo modo tu facias secundum hoc verbum, ut interficias justum cum impio, & erit justus sicut impius: non enim cum malo bonum aversari, aut penitus confirmare præcipit Dominus. quoniam utrumque dum perficitur, lædit, omnino est inconveniens Catholice Ecclesie Regulæ, in qua utique adversa tantummodo jubentur merito sepeliri silentio, non autem orthodoxa cum contrariis confiteri*

om-

Sæc. XVIII. A. C. 1719. curatori præcepit, ut juncta cum Abbate du Bois opera declarationem conficeret, cum eam ipsemet Pontifex, uti haud obscure Tremollius Cardinalis insinuabat, desideraret. Ergo die altera Procurator rudem hujus declarationis ideam in Regis Palatio exposuit, in qua silentii lege, quæ ante biennium die septima Octobris imposita erat, confirmata, Rex quorundam Doctorum, qui insuperhabita hac lege tumultus concitarunt, petulantiam repressit, & pro Ecclesia ac Regni tranquillitate, donec vel per Concilii sententiam vel per sanctam Episcoporum consensionem controversia fuerit decisa, vel Pontifex alia conciliationis media obtulerit, exactius silentium per annum se imponere, die quinta Junii declaravit. Hanc quoque declarationem Parisiense Parlamentum post crebram altercationem die nona ejusdem Mensis *pure & simpliciter* ad suas tabulas retulit.

§. XXV.

omnino aut quoquo modo denegare: Quasi namque participatio cum iniquitate, qualis consonantia paternæ doctrinæ cum hæretica contentione &c. Quid dixissent hi Patres, si quidam Episcopus publico edicto suis Ecclesiasticis vetuisset, ne hæreticorum errores oppositis veritatis Catholicæ argumentis in suis concionibus refellerent.